

5/1/51

Mr. Pool

CONCEPT REA NOTA

Directie Voedsel, L.V.V.	
Ag. Nr.	200
Class. Nr.	

betreffende stand van de besprekingen inzake de Europese integratie.

Zoals bekend is in Juni 1950 door Minister Stikker in de O.E.E.C. een Plan van Actie ingediend met betrekking tot de Europese economische integratie. Dit plan voorziet in een geleidelijke afschaffing van alle belemmeringen in het intra-Europese handelsverkeer t.w. de kwantitatieve restricties, de tarieven, dual pricing en subsidies. Voorgesteld werd daarbij de hierbij gerezen vraagstukken sectorgewijze aan te vatten. Dit voorstel heeft geleid tot een beslissing van de Raad, waarin voor een aantal industriële en agrarische sectoren aan de verschillende technische Commissies een opdracht is verstrekt de bestaande belemmeringen en de consequenties van de opheffing daarvan te onderzoeken.

Kort na de indiening van het Stikker Plan is door Minister Patsche een plan ingediend tot de oprichting van een Europese investeringsbank, welke grote projecten zou moeten financieren, die de Europese concurrentiekracht zouden moeten vergroten. Van Italiaanse zijde is door Minister Pella een voorstel ingediend tot het vormen van een intra-Europese preferentiële tariefzone. Na multilaterale onderhandelingen zouden de O.E.E.C.-landen hun intra-Europese tarieven consolideren, waarna na 3 jaar elk land zijn tarieven automatisch voor de overige deelnemende landen met 15% zou verlagen. Deze exercitie zou na nogmaals 3 jaar moeten worden herhaald. Aldus de kern van het z.g. Plan Pella.

In de loop van de maand November is in de W.P. no. 6 van het Executive Committee, welke belast is met de behandeling van de 3 bovengenoemde plannen - de z.g. S.P.P. Proposals - voorgesteld, dat Nederlandse, Franse en Italiaanse vertegenwoordigers zouden trachten hun 3 voorstellen te combineren tot één gemeenschappelijk voorstel. Uit hoofde hiervan hebben op de Nederlandse Missie te Parijs een aantal besprekingen plaatsgevonden tussen vertegenwoordigers deser landen. Tijdens deze besprekingen is vrijwel uitsluitend over het probleem van de mogelijkheid en de modaliteiten ener intra-Europese preferentiële tariefzone van gedachten gewisseld. Het voorlopige resultaat van deze besprekingen is geweest, dat thans van Franse zijde een stuk is geproduceerd, waarin een aantal voorstellen ontrent een dergelijke tariefzone wordt gedaan, alsmede nogmaals uitvoerig

Min. Land, G.S. Arch. / Int. Eur. handb. /

het belang van de oprichting ener intra-Europese investeringsbank wordt betoogd.

Ten aanzien van het tariefprobleem komen de Franse suggesties in het kort op het volgende neer:

1. De deelnemende landen zouden zich verplichten in beginsel gedurende 5 achtereenvolgende jaren hun tarieven intra-Europees jaarlijks automatisch met 10% te verlagen. Teneinde echter voor een aantal posten de mogelijkheid van een voortzetting der bestaande protectie te behouden wordt voorgesteld deze automatische verlaging niet op alle goederen toe te passen, doch slechts op die goederen, welke 80% van hun import uit de deelnemende landen in een bepaalde basisperiode omvat. Na de periode van 5 jaar zou overleg moeten worden gepleegd over de verder te nemen maatregelen;
2. Teneinde te voorkomen dat juist voor alle eindproducten de automatische verlaging niet zou worden toegepast, wordt voorgesteld de 20% waarop de automatische aanpassing niet wordt toegepast gelijkelijk te verdelen tussen de categorieën grondstoffen, agrarische producten en eindproducten;
3. Tevens wordt de mogelijkheid geopend om een minimum tarief vast te stellen, waaronder geen land zijn tarief voor de betrokken artikelen behoeft te verlagen;
4. Tenslotte wordt in aansluiting aan de opzet van het Stikker Plan de mogelijkheid opengelaten in bepaalde sectoren een grotere verlaging door te voeren dan hierboven aangegeven.

Alverens uitvoerig op het Nederlandse en Italiaanse standpunt terzake in te gaan zij er de aandacht op gevestigd, dat de bovenstaande Franse voorstellen nog geen formeel regeringsvoorstel vertegenwoordigen.

De besprekingen hadden derhalve een volstrekt informeel karakter en van een binden op bepaalde punten was nog geen sprake. Niettemin kon wel reeds enige indruk verkregen worden van de moeilijkheden, welke moeten worden overwonnen, teneinde met een gemeenschappelijk voorstel te slagen.

Van Italiaanse zijde vond men de Franse voorstellen wel zeer ver gaan. De Italiaanse vertegenwoordiger was van mening, dat het tempo der tariefverlagingen - een halvering van de bestaande tarieven in 5 jaar - wat te snel was, terwijl hij zich ook niet zeer ingenomen betoonde met het automatische karakter

der verlagingen. Hij wilde conform het Pella Plan een grotere rol toekennen aan het onderhandelingselement bij deze verlagingen. In bepaalde sectoren zou dan ook het verlagings-tempo zeer wel groter kunnen zijn dan in andere sectoren.

Van Nederlandse zijde heeft men zich voorshands op het standpunt gesteld, dat ten aanzien van het tempo der verlagingen de Franse voorstellen nog niet ver genoeg gingen. Bovendien heeft de Nederlandse vertegenwoordiger als principieel bezwaar tegen de Franse voorstellen naar voren gebracht dat bij de verlagingen generlei onderscheid werd gemaakt tussen de landen met hoge en die met lage tarieven. Juist met het oog op de instructie van de delegatie in Torquay is dit een punt van groot belang.

Voor het overige meen ik, dat de Franse voorstellen in principe althans ten aanzien van het tariefprobleem veel aantrekkelijks bevatten.

Met de volgende beginselen zou dezerszijds m.i. zonder bezwaar accoord kunnen worden gegaan.

- a) De vorming van een preferentiële tariefzone. De vorming van de free trade area voorzien in artikel 24 van het GATT lijkt voorshands niet mogelijk, aangezien wel geen der deelnemende landen bereid zal zijn alle tarieven intra-Europees tot nul te reduceren. Niettemin blijft het aantrekkelijk ook aan een preferentiële zone deel te nemen, waarin de tarieven niet alle en niet geheel worden afgeschaft. Hoewel hier wel een probleem rijst tov. het GATT waren de 3 delegaties van mening, dat deze moeilijkheden geenszins onoverkoombaar zouden zijn;
- b) Het automatische karakter der verlagingen. De praktijk heeft aangetoond dat langs de weg der bilaterale onderhandelingen waarschijnlijk zeer weinig zal kunnen worden bereikt;
- c) De mogelijkheid om bepaalde goederen en tariefposten, evenredig verdeeld over de verschillende goederencategorieën t.w. grondstoffen, voedingsmiddelen en eindproducten, voorlopig buiten de automatische tariefverlaging te kunnen houden.

~~Ik zou U verzoeken mij te machtigen op basis van bovenstaande beginselen een voorstel uit te werken met de Franse~~

Naar mijn mening zouden de navolgende aanvullingen of wijzigingen in een t.z.t. gemeenschappelijk met de Franse en Italiaanse delegaties uit te werken voorstel moeten worden opgenomen.

1) De gedachte dat de verschillen tussen de hoge en de lage tarieflanden moeten worden genivelleerd, zou in sterkere mate in het gemeenschappelijk voorstel tot uitdrukking moeten komen. Ook bij de besprekingen in Torquay is hierop voortdurend van Nederlandse zijde de nadruk gelegd, zodat het bezwaarlijk lijkt dit bij de besprekingen in Parijs in mindere mate te doen. Deze gedachte zou men kunnen uitwerken door voor te stellen dat de landen met de hoge tarieven met een groter percentage omlaag zouden moeten gaan dan de landen met de lage tarieven. Aangezien echter reeds is gebleken, dat een dergelijk voorstel op zeer sterke weerstand zou stuiten, zou terzake het volgende kunnen worden gesuggereerd. Allereerst zou een maximum tarief moeten worden voorgesteld, waartoe alle tarieven ten minste zouden moeten worden teruggebracht b.v. een ad valorem recht van 30 of 35%. In de tweede plaats zou een bodem moeten worden vastgesteld, waaronder de tarieven niet zouden behoeven te worden verlaagd. In navolging van het beginsel neergelegd in het Verdrag van Ouchy zou deze bodem b.v. 8% voor eindproducten en 4% voor half-fabrikaten kunnen zijn. Daarbij zou echter kunnen worden bepaald, dat deze bodem in het eerste jaar voor eindproducten en halfabrikaten resp. 16 en 12% zou kunnen bedragen en de volgende jaren geleidelijk omlaag zou gaan. Op deze wijze zou worden bereikt, dat in het begin de landen met lage tarieven minder ^{b.v.} zouden behoeven te verlagen dan de landen met hoge tarieven;

2) Getracht zou moeten worden de periode, waarin de halvering van de tarieven tot stand moet komen te verminderen van 5 tot 3 jaar. De verlagingspercentages zouden dan b.v. respectievelijk 20, 20 en 10 kunnen zijn;

3) De sector approach dient te worden gehandhaafd. Men zou dus overeen kunnen komen voor bepaalde bedrijfstakken niet alleen de tarieven geheel te elimineren, doch ook de andere belemmeringen, zoals quantitative restricties, dual pricing, subsidies etc. op te heffen;

4) Mits het automatische karakter van de verlagingen zou worden gehandhaafd bestaat geen bezwaar te voorzien in de mogelijkheid door onderhandelingen conform de Italiaanse voorstellen additionele verlagingen te bereiken;

5) Over de eventuele instelling van een investeringsbank en een integratiefonds, alsmede hun onderlinge verhouding zou nog nader overleg moeten worden gepleegd.

Momenteel vinden, gelijk U.E. bekend tariefbesprekingen op niet-preferentiële basis te Torquay plaats. Mede in het licht van de resultaten, welke daar mogelijkwijs worden behaald, zou ik U willen verzoeken mij volmacht te verlenen op een tijdstip dat zulks opportuun kan worden geacht met de Franse en Italiaanse delegaties een voorstel op preferentiële grondslag uit te werken op basis van de op pagina 3 en 4 aangeduide beginselen.

Tenslotte zij vermeld, dat de Belgen over de stand van deze besprekingen en de Franse voorstellen zijn ingelicht. Nader overleg zal nog in Benelux-verband plaatsvinden. In de vergadering van Presidenten van 18 Januari zal dit voorlopig aan de orde worden gesteld.

5 Januari 1951.

3